

AMY HARMON

SECRETE ÎNTIPĂRITE ÎN HAINE

traducere din limba engleză și note de
Andrei Covaciu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

PROLOG

Ianuarie 1923

Mama ei adormise. Cum sforăitul discret îi făcea buzele să vibreze, Danny a bătut-o ușor cu palma pe obraz. Mama și tata se certaseră toată noaptea, acesta fiind motivul pentru care mama era obosită. Se certaseră, apoi se îmbrățișaseră, se sărutaseră, se pălmuiseră, apoi continuaseră să se certe. Cum ultima dată tata fusese plecat prea multă vreme, mama își făcuse griji, începând să se agite prin casă, să-și muște pielițele degetelor, până când țâșnise sânge, cu toate că ea nu-și rodea niciodată unghiile ei frumoase, date cu oja special pentru tata. La fel de frumoase precum buzele ei. Mama îl plăcea pe tata. Tata o plăcea pe mama. „Se plac prea mult”, obișnuia să zică mătușa Zuzana, care nu-l plăcea defel pe tata. „E un prostălău”, mai zicea ea.

Niciuna dintre mătușile mamei nu-l plăcea. Mătușa Lenka zicea că este prea chipeș, iar mătușa Vera că e „o mare bătaie de cap”. „Ar trebui s-o iei pe Daniela de-o aripă și să te întorci în Cleveland, Aneta”, îi spuneau ele mamei lui Dani. Mama fusese crescută de ele, așa că se obișnuise cu părerile lor. Se mulțumea să scuture din cap ori de câte ori mătușile rosteau asemenea vorbe.

— *Eu l-am ales pe George Flanagan, tety¹. El este ceea ce-mi doresc. Și nu-ți permit să vorbești urât despre el. Eu sunt soția lui George, iar Daniela este fiica lui.*

Mama nu o numea Daniela decât în prezența mătușilor.

Acestea insistaseră că trebuia să poarte numele străbunicului Daniel, primul membru al familiei Kos ajuns în Cleveland și, dintr-un motiv sau altul, mama și tata fuseseră de acord cu propunerea.

— Daniela Flanagan este un nume perfect, obișnuia să spună tata.

— Nu sunt perfectă, ținea Daniela să-l informeze de fiecare dată.

— Bineînțeles că ești. La fel ca mama ta. Și numele ei este perfect.

— Aneta înseamnă „milostiv”², repeta Dani arborând un aer atoateștiutor.

Mătușile se îngrijiseră ca ea să știe astfel de lucruri.

— Așa este. Ce fetiță isteată mai ești și tu. Mama ta s-a milostivit de mine... și m-a luat de bărbat.

— Chiar dacă mătușile nu te plăceau?

— Da. Chiar dacă mătușile nu mă plăceau.

— Eu te plac, tati.

— Și eu pe tine, Dani Flanagan.

Îi plăcea faptul că locuința lor se anima ușor ori de câte ori tatăl ei se afla acasă. Bocancii lui grei zdupăind pe podele, râsul lui, mirosul lui, faptul că nu putea să-și țină gura nici măcar o clipă. Tata nu tăcea niciodată. Fie țipa, fie râdea, fie tropăia, fie sforăia.

Acum mama era cea care sforăia, însă sforăitul ei era discret. Mama era obosită.

1 *tety* – (cz.) mătuși.

2 Aneta nu înseamnă „milostiv” în limba cehă, însă este o variantă a numelui evreiesc Hannah, în Vechiul Testament (1 Samuel 1:2–2:21) personajul purtând acest nume fiind într-adevăr o femeie milostivă.

Dani s-a desprins din brațele ei și a adunat cărțile pe care le cumpăraseră de la librăria O'Brien's. Trecuseră pe la Catedrala Holy Name și aprinseseră o lumânare pentru tata. Apoi dăduseră o fugă pe la florăria Schofield's de vizavi ca să miroasă trandafirii. Cumpăraseră un hotdog de la o tonetă și își încheiaseră ieșirea în oraș la librăria O'Brien's Books, locul ei preferat. Mamei îi plăceau cărțile, însă cel mai mult îi plăcea atunci când Dani îi spunea despre ce era vorba fără ca măcar să le deschidă.

Cartea aceea mare, albastră, legată în pânză și cu marginile roase, aparținuse cândva unui băiat cu mâini lungi și subțiri, care tușea ca un om bolnav. Povestea nu era despre el, însă acestuia îi plăcuse... cândva. În vreme ce citea, mormăia încontinuu, glasul lui semănând cu cel al domnului O'Brien. Mama zicea că domnul O'Brien era din Irlanda, la fel ca tatăl ei... poate că și băiatul care deținuse cândva cartea era din Irlanda. Poate că domnul O'Brien o cumpărase dintr-un loc aflat pe celălalt mal al oceanului și o adusese până în Chicago ca să o vândă în librăria lui.

Celelalte cărți pe care le cumpărase mama nu mai fuseseră citite de nimeni de multă vreme. Una te făcea să te gândești la niște fese agitate – Dani a chicotit imaginându-și scena. Își închipuise că volumul fusese folosit ca să ajute un om scund să ajungă la mâncarea de pe masă. Ultima dintre cărți, una nouă, nu îi inspirase lui Dani nimic. Nu găsisese nimic de spus despre ea. Cartea aceea nu fusese nici deschisă, nici iubită – nici măcar urâtă sau ținută în mâini. Sau cel puțin nu suficient de mult pentru ca povestea cuiva să se strecoare în legătorie sau în hârtie.

Dani îi descria mamei ce vedea întotdeauna, iar mama îi spunea că se pricepe la povești. Însă nu reușea să scornească povești provenind numai și numai din mintea ei – de cele mai multe ori nu reușea nici măcar să găsească ceva de desenat. Desenase însă motănelul pe care și-l dorea. Charlie. În spatele librăriei, domnul O'Brien avea o cușcă cu pisici pregătite pentru adopție. Dani își dorea și ea una.

Și-o dorea din toată inima. Făcuse mai multe desene cu Charlie și le expusese prin toată casa.

Mama nu-și prea dorea o pisică în locuință, însă tata îi promisese lui Dani că va sta de vorbă cu ea. Spusese că trebuia doar să aștepte ca el să revină acasă, iar atunci s-ar fi dus împreună să-l adopte pe motanul Charlie.

Poate că Dani s-ar fi putut duce să-l vadă pe Charlie în vreme ce mama dormea. Nu ar fi aflat niciodată.

Dani și-a luat paltonașul și bocancii, scoțându-i din încăpere. Dacă s-ar fi îmbrăcat lângă pat, mama ar fi auzit-o, pentru că avea un auz ascuțit, însă când Dani a închis ușa în urma ei, nici măcar nu s-a foit. A continuat să doarmă dusă.

Dani și-a strecurat picioarele în bocancii care îi deveniseră cam strâmți. Tatăl ei îi spunea că, de fiecare dată când revenea acasă, o găsea tot mai înaltă. În astfel de ocazii mama îi zicea că atunci ar face bine să nu mai plece. Spre deosebire de bocanci, paltonul lui Dani avea măsura potrivită. La fel și căciula. A tras marginile acesteia peste urechi ca să nu i se facă frig pe drum. Afară începuse deja să se întunece. Trebuia să se grăbească dacă voia să vadă bine motănelul. Apoi avea să se întoarcă direct acasă.

Charlie însă era atât de drăgălaș, încât Dani a zăbovit prea mult.

Dăngănitul clopotelor poliției a întâmpinat-o de cum a trecut de colț, pășind pe strada ei. A început să alerge, convinsă fiind că mama ei se trezise, fiind acum nespus de supărată și de speriată. Poate că poliția pornise deja în căutarea lui Dani.

În fața casei lor se aflau două mașini de poliție parcate aiurea, cu farurile aprinse și cu portierele deschise. În vreme ce Dani urmărea întreaga scenă, o a treia mașină și-a făcut apariția, trei ofițeri de poliție năvălind afară din aceasta și alăturându-se celor doi aflați deja în curte. Acolo se zărea și mașina tatei.

Ușa de la intrarea casei lui Dani stătea deschisă. Doamna Thurston, vecina de alături, stătea de vorbă cu polițistii, zgribulită de frig, însă gesticulând amplu.

— Ah, nu! a exclamat Dani.

Prin urmare, chiar o căutau *pe ea*. Acum mama ei nu o va lăsa niciodată să adopte un pui de pisică.

Nimeni nu o observase pe Dani. Cel puțin pentru moment. Fetița a străbătut în fugă curtea vecinilor și s-a strecurat fără zgomot pe ușa din spatele propriei case, cea care dădea în bucătărie, sperând ca prima persoană cu care va da ochii va fi mama ei, care apoi le va putea spune tuturor să plece pentru că Dani revenise acasă.

Polițistii însă se aflau deja înăuntru. Unul dintre ei se postase în pragul ușii dintre bucătărie și sufragerie. Pe capul lui lătăreț purta un chipiu elegant în vreme ce mantaua lungă îi atârna în jurul picioarelor, prinsă în partea de sus cu două rânduri de nasturi de alamă care urmau curba unui bârdihan proeminent. O stea aurie se ițea dindărătul reverului.

Cineva aprinsese becurile din casă. *Toate* becurile. Casa pur și simplu strălucea de atâta lumină. Mamei nu i-ar fi plăcut asta, după cum nu i-ar fi plăcut ca ușile să stea deschise – căldura sobei s-ar fi strecurat afară și s-ar fi risipit în frigul acelei seri de ianuarie.

Polițistul își ținea privirea în pământ, cozorocul chipiului ascunzându-i partea de sus a feței. Când Dani a pășit în bucătărie, nu și-a ridicat capul. Clopotele care continuau să bată în curtea din față puteau surzi tot cartierul.

Unde era mama?

Dani a mai făcut un pas, întinzându-și gâtul ca să poată vedea dincolo de masa aflată între ea și polițist: camera de zi și ușa de la intrare.

Apoi i-a zărit.

Mama nu se mai afla în pat, dar nici nu se trezise din somn. Ea și tata se aflau amândoi acolo, zăcând în poziții nefirești pe podeaua bucătăriei.

Mama trebuie să se fi bucurat că tata sosise acasă. Spusese că va fi plecat cu zilele.

Mama nu purta nimic în picioare, iar tata rămăsese în palton și cu pălăria pe cap, de parcă s-ar fi strecurat în casă și ar fi surpins-o pe mama, trăgând-o spre el, sărutând-o și legănând-o în brațe până când s-ar fi prăbușit amândoi pe podea. Poate că tata lăsase ușa deschisă.

Acum el zăcea întins peste mama. Din locul în care se afla, Dani nu-i putea zări fața. Nici pe a lui, nici pe a mamei – doar laba delicată a piciorului ei și marginea tivită a rochiei roșii. Poalele largi ale rochiei îi cuprinseseră pe amândoi, luând forma unei inimi mari, sângerii.

Polițistul și-a ridicat capul.

– Ah, la naiba. Am găsit copilul! a strigat el. Malone, vino aici!

Un alt ofițer, îmbrăcat la fel, dar mai tânăr și mai oacheș, și-a făcut apariția pășind în bucătărie și ocolind inima sângerie și cuplul adormit. Și-a pus o mână pe umărul lui Dani, zorind-o să se întoarcă cu spatele la tabloul acela derutant, aflat pe podeaua bucătăriei.

– Ține-o afară până rezolvăm aici, a spus polițistul cel pântecos arătând spre ușa din spate. Și vezi ce știe!

În clipa aceea alți câțiva polițiști au intrat pe ușa din față a casei. Dani le-a auzit tropăitul și le-a simțit prezența undeva în spatele primului ofițer.

– Vino cu mine, mândruțo, a spus polițistul cel tânăr.

Deși îi vorbise șoptit și blând, mâna lui mare rămăsese ferm așezată pe umărul lui Dani.

Uneori, și tatăl ei îi spunea „mândruțo” – exact așa. Cu toate acestea, glasul polițistului pe nume Malone nu semăna cu al tatei. Al lui Malone era mai moale și mai hodorogit, de parcă nu l-ar fi folosit prea mult. De parcă nu ar fi cântat din toți bojocii și nu ar fi strigat în loc să vorbească. În plus, ofițerul Malone era mult mai tânăr decât tata, cu toate că într-un fel părea mai bătrân: avea o gură serioasă și niște ochi

negri, lăcrămoși, care îl făceau să semene puțin cu Reggie, bassetul doamnei Thurston.

— Trebuie să-i spun mamei, a spus Dani simțind cum glasul i se răspândește bizar, într-un fel de ecou, de parcă ar fi strigat ceva într-o biserică goală. Am mai plecat o dată de acasă fără să-i spun.

Malone s-a lăsat pe vine pentru ca fata să nu-și mai dea capul peste spate atunci când îi vorbea, continuând să-i blocheze vederea. Dani a observat momentul de surpriză al polițistului și faptul că îi cercetase chipul cu privirea. Reacția era întotdeauna aceeași.

— Cum te cheamă, mândruțo? a întrebat el cu blândețe în glas.

— Dani Flanagan.

Încă o dată ecoul acela. Dani și dat seama că nu-și mai simte degetele de la picioare. Labele îi înghețaseră, iar în piept i se strecurase o fierbințeală neobișnuită.

— Eu sunt ofițerul de poliție Malone, Dani. Nu plecăm departe. Doar în curtea din spate, ca să nu le stăm celorlalți în cale.

— Îi spui tu atunci mamei că sunt aici? a spus Dani acoperindu-și urechile cu palmele.

Ceva era în neregulă cu ea. Ceva era în neregulă cu mama și cu tata. Dogoarea din piept i se urcase până în dreptul ochilor, iar durerea din degetele de la picioare i se răspândea cum spre gambe. Dani nici măcar nu era sigură că va putea să umble.

— Isuse, Malone. Scoate-o odată de aici! a strigat primul polițist.

Ofițerului Malone a strâns, încordat, din buze. Dani și-a dat seama că acesta nu-l prea avea la inimă pe polițistul cel gras.

— Hai cu mine acum, Dani, a zorit-o Malone.

Dani a încercat să pășească, însă și-a dat seama că nu poate.

— Malone!

Fără să mai rostească o vorbă, Malone a luat fetița în brațe și a scos-o afară, în noaptea aceea geroasă. Când au ajuns în curtea din spate, Malone s-a oprit, căutând din priviri un loc în care să așeze fetița.

— Hopa, Dani Flanagan, a spus el așezând-o pe banca pe care tatăl ei obișnuia să stea și să fumeze.

Dani se simțea rece și țeapănă la exterior, însă în interiorul ei ardea ca o sobă, iar focul acela trosnea și fâșâia de parcă ar fi fost alimentat cu bușteni uzi. A început să tremure. Malone s-a așezat lângă ea pe bancă, dându-și jos mantaua și învelind-o. Nu i-a spus însă nimic de genul „totul e în regulă”. Nu a bătut-o pe spate și nici nu i-a dat la o parte suvițele de păr care îi atârnavă pe frunte, așa cum obișnuia să-i facă tatăl ei atunci când era abătută. Mantaua lui însă era călduroasă și mare, ajutând-o pe Dani să nu bage în seamă întunericul care o învăluia din toate părțile.

— Pe unde ai fost? a întrebat Malone. Înainte să te întorci acasă. Pe unde ai umblat?

— M-m-am dus p-p-până la librăria O'Brien's. D-d-dar nu am intrat. Pe aleea din spatele l-l-librăriei sunt c-c-câteva p-p-pisicuțe puse într-o c-c-cutie. S-s-sunt atât de d-d-drăgălașe... M-am d-d-dus să le văd p-p-puțin, dar am zăbovit p-p-prea mult. Mama t-t-trebuie să se fi întrebat p-p-e unde umblu. T-t-trebuie să se fi speriat. În ultima vreme se speria d-d-des.

— Când ai plecat de acasă... unde era mama ta?

— Dormea.

— Și tata? Unde se afla tatăl tău?

— Nu era acasă. Plecase de dimineață împreună cu unchiul Darby și nu ar fi trebuit să se întoarcă decât peste câteva zile. Urma să rateze ziua mea de naștere, însă îmi spusese că, la întoarcere, îmi va da voie să adopt una dintre pisicuțele alea. Mi-a spus că o va convinge și pe mama să mă lase.

— Când e ziua ta?

— Măine. Voi împlini zece ani.

Dani a avut impresia că Malone a slobozit o înjurătură, însă cuvântul fusese rostit în șoaptă, așa că nu putea fi sigură.

— Și, ai ales o pisicuță? Știi deja pe care ți-o dorești?

— Da, e un motănel. Tata a spus: „fără mâțe în casa noastră, pentru că nu avem nevoie decât de una.” Motanii nu pot face pui. Dar era preferatul meu. Semănăm la ochi: unul căprui, unul albastru. E ceva foarte rar, zice tata. Foarte rar și foarte special.

— Ce nume îi vei da?

— Charlie.

— Frumos nume.

— Sunt morți, nu-i așa? a întrebat ea.

Nu avea chef să vorbească despre Charlie. Și-o dorea pe mama ei, își dorea ca tatăl ei să iasă în curte și să le spună lui Malone și celorlalți polițiști să plece acasă.

Malone a mai tras o înjurătură, de data aceasta Dani auzind-o clar. Polițistul și-a făcut o cruce, apoi și-a coborât privirea spre ea. Ochii îi luceau, iar buzele îi tremurau.

— Da, Dani. Sunt... Îmi pare rău.

Oamenii mureau. Inimile încetau să le mai bată. Răsuflarea nu li se mai strecura printre buze, iar lumina din priviri li se stingea. Nu era ca și cum o mașină și-ar fi stins farurile sau ca și cum un bec ar fi clipit – deși, într-un fel, era. Mișcare, agitație, prezență... apoi nimic. O mânășă plină de noroi în mijlocul străzii, cizma unui soldat, smulsă cu tot cu picior. Michael Malone văzuse prea mulți bărbați cu membre amputate. Moartea era atât de necruțătoare... ah, atât de necruțătoare. Încă nu văzuse pe nimeni revenind de acolo.

Sufletul se grăbea să-și ia zborul. Dacă sufletul – sau ce va fi fost acel straniu fenomen numit conștiință – exista cu adevărat, nu rămânea alături de trup. Se grăbea să-l părăsească, iar moartea, cu fața ei cenușie și mirosul ei

grețos, se înstăpânea imediat asupra cărnii. Malone văzuse așa ceva de o mie de ori.

În copilărie își imaginase că poate zări suflete. Chiar îi descriesese mamei lui culorile care pluteau asemenea unor acuarele deasupra capetelor și umerilor oamenilor. Roz și violaceu, alb și galben – zărea toate aceste nuanțe cu limpezime, după cum putea să vadă lumina care îl aureola atunci când își surprindea cu colțul ochiului propria reflexie. Mama lui îl crezuse pe cuvânt, spunându-i că era vorba despre un dar. Lumina lui fusese cândva caldă, însă trecuseră mulți ani de când nu o mai zărise. Și lumina mamei lui fusese caldă, iar el o văzuse cum se estompează treptat-treptat. Poate că, atunci când murise, mama lui îi luase darul cu ea.

Malone nu-și dădea seama ce se petrecea cu sufletul unui om care murea treptat. Mama lui murise așa. El bănuia că sufletul este un fel de foc mare care arde vâlvătaie și care trosnește până când nu mai rămân decât tăciunii –, iar tăciunii nu sunt suficienți pentru a supraviețui. Era mai bine pentru un bărbat – sau pentru o femeie – să se ducă de tot, pentru ca sufletul să nu mai zăbovească în trup, ci să se strecoare afară și să plece.

Își făcuse griji că moartea lentă a mamei lui îi ucisese sufletul. Încă își mai făcea griji din pricina aceasta. Oare ea era acum liberă? El așa spera. El nu era liber, însă spera că ea era. Și mai spera că și micuța Mary era liberă. Și bebelușul, James. Poate că mama și copiii lui erau acum împreună. Gândul acesta avea darul să-i ofere alinare atunci când nimic altceva nu mai putea s-o facă.

Nu știa însă cum ar fi putut s-o aline pe Dani Flanagan.

„Sunt morți, nu-i așa?” întrebuse Dani, iar el îi spusese adevărul. Da, George și Aneta Flanagan erau morți.

Se gândea cât de ciudată era fetița aceea, de vreme ce pusese o întrebare atât de gravă cu un glas moale și pe un ton care trăda deja o anumită resemnare. Atitudinea calmă a fetiței, întrebarea pe care o pusese cu atâta lipsă de emoție în glas – toate acestea îl făcuseră pe Malone să simtă cum i se ridică părul de pe ceafă. Însă în clipa următoare a observat

cum ochii micuței se umezesc – apoi lacrimi au început să șiroiască încet pe obraji ei. Rușinat, l-a scos pe Iepurilă din buzunar și i l-a întins. Nici măcar nu a stat pe gânduri. După aceea avea să se blesteme că renunțase la un obiect atât de prețios, însă în clipa aceea simțise nevoia să-i dea fetiței *ceva*. Mâine urma să fie ziua ei. Împlinea zece ani, iar Dani era deja mai singură decât el.

Așa că i-a dat lui Dani iepurele roz al lui Mary. Nu era prea mare, de vreme ce îi încăpea în buzunar. În ultimele șase luni îl luase cu sine zi de zi. Dani a acceptat jucăria, ținând-o strâns – aproape cu disperare – între degetele ambelor mâini.

Și-a ridicat privirea spre polițist, cu lacrimile curgând în continuare, apoi a început să-și ștergă nervoasă ochii cu iepurele din pânză.

Când a terminat, și-a ferit privirea, continuând să țină cadoul între degete, însă chipul ei nu mai exprima nimic. Poate doar șocul pe care îl trăia. Bietul copil era șocat.

– Iepurilă, a bâiguit ea.

– Da. E un iepure. Un iepure norocos. Stai o clipă cu el până ne lămurim ce se petrece, bine?

– Dar a fost al lui Mary, a spus ea cu glas șoptit.

– Ce... ce ai spus? a întrebat el șocat.

Dani nu a răspuns nimic.

Evident că înțelesese greșit vorbele fetiței. Fusese vorba despre propria lui nebunie, de propria lui suferință, de sentimentul lui de vinovăție. Fetița și-a îndreptat din nou fața spre el, privirea ei continuând să fie goală. Ochii lui Dani îl luaseră prin surprindere încă din bucătărie. Stângul avea o nuanță străvezie de albastru, în vreme ce dreptul era căprui – ca ochii lui. Afară, însă, în lumina aceea zgârcită, Malone nu mai putea distinge aceste nuanțe, doar faptul că ochii fetiței luceau în chip diferit, unul fiind mult mai întunecat decât celălalt.

– Ai și tu o f-f-fică? a întrebat ea.

Malone a simțit cum i se oprește inima în piept. Așa i se întâmpla de fiecare dată. Aceeași senzație. Același gol în stomac și aceeași senzație de sufocare.

— Nu, a răspuns el în șoaptă. Nu mai am.

— Iepurele este foarte drăgălaș, a spus ea mângâind pânda ordinară din care era confecționată jucăria.

Și-a pus iepurele pe piept, de parcă acesta ar fi încercat s-o consoleze, apoi, ținându-și ochii închiși, Dani l-a strâns cu ambele palme.

— Vecina a zis că e dispusă s-o găzduiască, Malone. Am contactat și familia, a anunțat cu glas tunător Murphy.

Malone și Dani au tresărit amândoi la această bruscă întrerupere a conversației lor. Fetița a redeschis pleoapele, uitându-se drept în ochii lui Malone.

— Vreau să-i văd pe mami și pe tati, domnule Malone. Vă rog.

— Nu, mândruțo. Îmi pare rău..., dar nu.

— Vă rog.

Malone trebuia să mai pună câteva întrebări și nu știa cât de mult era cazul să insiste.

— Ai văzut ce s-a întâmplat, Dani?

— Nu. Însă tu te afli aici, iar ei înăuntru. Și, dacă ar fi putut, ar fi strigat după mine. M-ar fi căutat dacă ar fi putut s-o facă. Însă acum zac pur și simplu acolo, nu-i așa?

Cei doi nu aveau să mai zacă acolo multă vreme. Murphy decretase că fusese vorba despre o crimă / sinucidere de cum pășise pe ușa casei, apoi vecina, doamna Jana Thurston, confirmase că soții Flanagan aveau probleme.

George Flanagan era un individ violent. Era înhăitat cu băieții lui Kilgubbin. Cu banda din Cartierul de Nord, așa cred că le zice. Ce mai șleahță! Mereu se auzeau țipete și urlete venind dinspre casa lor. Nu o dată Aneta a venit la mine scâldată în lacrimi. Am auzit focuri de armă. A ucis-o, nu-i așa?

— Te voi duce la vecina voastră, doamna Thurston, a spus Malone.

Cum era ultimul pe scara ierarhică, întotdeauna primea însărcinările cele mai de rahat, iar aceasta era – de departe – cea mai neplăcută din câte trebuise să ducă vreodată la îndeplinire.

— Nu vreau să mă duc la doamna Thurston, a răspuns Dani. Nu mă simpatizează nici pe mine, nici pe mama.

Malone s-a încruntat:

— De ce crezi asta?

Doamna Thurston lăsase să se înțeleagă că ea și Aneta Flanagan fuseseră prietene la cataramă. Avusese o mulțime de lucruri de spus, însă nimic din ceea ce Malone văzuse în bucătărie nu avea pentru el prea mult sens.

— Era geloasă pe mama, i-a șoptit fetița. Spunea tot felul de chestii răutăcioase, iar o dată a încercat să-l sărute pe tata. Să nu credeți nimic din ce zice. Nu e o doamnă drăguță.

„La naiba!”, a exclamat Malone în gând. Și el își formase aceeași părere de cum doamna Thurston deschisese gura ei rujată.

— Ai alte rude la care ai putea să te duci? a întrebat-o el pe Dani.

Spera ca fetița să-i dea un răspuns afirmativ. Dumnezeu, cât de mult își dorea aceasta!

— Îl am pe unchiul Darby și le mai am pe *tety*-le mele, a răspuns ea în șoaptă. Și pe bunicul, deși el e cam ciudat.

— Tety? Ce înseamnă „tety”?

Malone era talentat la limbi străine, însă nu mai auzise niciodată un asemenea cuvânt.

— Mătușile mamei. *Tetka* Zuzana, *tetka* Vera și *tetka* Lenka.

Familia mamei ei. Numele aveau rezonanțe est-europene.

— Mătușile astea... te iubesc? a întrebat el simțind cum i-o ia gura pe dinainte.

Întrebarea îl umpluse de stânjeneală, dar fusese nevoit să o pună.

— Da, mă iubesc.

Asigurarea fetei a avut darul să-i calmeze nervii. Nu-și dorea ca fetița să încapă pe mâinile unuia precum Darby O'Shea, dacă acela era unchiul Darby de care pomenise Dani.

— Asta înseamnă că nu vei fi nevoită să rămâi prea mult la doamna Thurston, a spus el. Le vom suna pe mătuși.

Între timp o condusesse pe fetiță până în curtea din față și rămăsese lângă ea în vreme ce părinții acesteia erau scoși din casă pe niște târgi. Medicul legist era pregătit să-i preia și, cu toate că Malone văzuse moartea de-aproape pe Somme, nu mai asistase niciodată la un moment într-atât de tragic.

Desprinzându-se de el, fetița a luat-o la fugă și a început să-i implore pe ambulanțieri să o lase să-și ia rămas-bun. Aceștia tocmai se pregăteau să bage târgile în ambulanță. Auzind-o pe fetiță, s-au oprit, stânjeniți, din activitate.

— Ce naiba, Malone? a răcnit Murphy, însă Malone l-a ignorat.

El avea 12 ani când îi murise mama. Nu cu mult mai în vârstă decât Dani, iar lui i se permisesse să-și ia rămas-bun.

Malone a urmat-o pe fată, apoi, cu multă grijă și cu o cruce făcută scurt în dreptul inimii, a dat mai întâi la o parte pânda așternută peste fața lui George Flanagan, făcând ulterior același lucru cu soția acestuia.

Dani Flanagan, care rămăsese în palton, i-a sărutat pe amândoi pe obraz. Cu toate că lacrimi îi scaldau fața, se abținea să suspine. A făcut apoi un pas în spate, strângându-l pe Iepurilă între degete și privind cum părinții ei sunt duși de acolo.